

STEM

**OP TOURNEE
MET ELVIS**

De werkelijkheid zien 3

Lucien Potvin
Alma, Quebec

Op tournee met Elvis 4

Drieduizend concerten
met Elvis Presley
Donnie Sumner

Stem bestellen 8**Een derde kans** 9

George Berthier
Villeurbanne Frankrijk

Contactadressen 11**De lammen lopen!** 12

Peter Malley
East Yorkshire, Engeland

**Waarom ik
beeldhouw** 15

Kari Juva
Espoo, Finland

Een opmerking 17**Wat is er met ons
gezin gebeurd?** 18

David Glanfield
Harlow, Engeland

Wie zijn wij? 19

Richard Shakarian

Mannen zonder grenzen

De mannen van de Full Gospel Business Men's Fellowship International zijn mannen zonder grenzen.

We zitten nu in 145 landen over de hele wereld en we groeien nog steeds. Door hulpverlening, bemoediging en zorgzaamheid zijn miljoenen mensenlevens diep aangeraakt door het werk van de FGBMFI. Wij zijn mannen van alle rassen, vele talen, groot en klein van stuk. Onder onze leden zitten mannen met hoge regeringsfuncties, zakenlieden, beroepsbeoefenaren, fabrieksarbeiders, en jongelui die net beginnen. We komen niet van één bepaalde kerk of denominatie, integendeel, we behoren tot vrijwel alle christelijke groeperingen.

Ons doel is om Christus te verhogen in elk bedrijvent centrum, op elke markt, in elk regeringskantoor, op elke universiteit – in elk land, stad of dorp, en op elk kruispunt ter wereld.

We opereren gezamenlijk als een netwerk door onze praktische, dagelijkse ervaringen te delen. Mannen die hun door God gegeven mogelijkheden willen ontwikkelen en delen, nodigen we uit om contact met ons op te nemen.

Richard Shakarian
Internationaal voorzitter

De werkelijkheid zien

Lucien Potvin, Alma, Quebec

„Onze spreker is genezen van een heleboel kwalen, en als hij voor mensen bidt, worden zij ook genezen.“ Pierre Gilberts woorden maakten me heel nieuwsgierig. „Dat moet ik eens zien,“ dacht ik. Met deze gedachte besloten mijn vrouw Fabienne en ik mee te gaan.

Toen we in 1974 trouwden, was ik wiskundeleraar aan een middelbare school. maar ik besloot om wat anders te gaan doen en ging een administratieve opleiding volgen. Fabienne was kapster en begon al gauw een eigen kapperszaak. Toen Elise geboren werd, was ons gezin volledig. Alles was perfect – en toch ontbrak er iets.

Op die bijeenkomst hield de gastspreker, Benoît Dubé, ons op het puntje van onze stoel toen hij vertelde van de genezingen die zijn vrouw en hij enkele jaren tevoren ervaren hadden op een conventie van de FGBMFI in Ottawa. Hij toonde ons foto's van de situatie daarvóór, en het verschil was onmiskenbaar. Vervolgens vertelde hij over de vele genezingen die hijzelf had zien plaatsvinden nadat hij in Jezus' naam voor mensen had gebeden.

We waren religieus, maar ik begon me te realiseren dat datgene wat „ontbrak“ een levende relatie met Jezus was. Benoît sprak over Jezus als over een vriend, het leek wel of Hij altijd bij hem was. Dat was helemaal nieuw voor mij, en ik wist dat ik me niet had gehouden aan wat Jezus ons als het *grootste gebod* had gegeven: „Gij zult de Heer, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand“ (Mattheüs 22:37). Die avond beleed ik mijn verkeerde daden en nodigde Jezus uit om mijn Heer en mijn Vriend te zijn.

Meneer Dubé legde uit dat het soort wonderen dat hij had zien gebeuren, helemaal niet uitzonderlijk is voor toegewijde christenen. Althans, dat zou het niet moeten zijn. Jezus had immers beloofd dat „...wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze...“ (Johannes 14:12).

Sinds die ervaring zijn onze honger om meer van Jezus en Zijn Woord te weten te komen, alleen maar toegenomen. Mijn vrouw, mijn dochter en ik hebben genezing ervaren door gebed in de naam van Jezus. God heeft Zijn macht ook getoond in de genezing van mijn ouders.

Ik heb geleerd om God lief te hebben en Hem bij alle aspecten van mijn leven te betrekken, dag en nacht. Het doet me nu pijn als ik iemand Zijn naam ijdel hoor gebruiken. Onze ontmoeting met Jezus heeft gemaakt dat wij ons ervan bewust werden dat Hij ons niet tot een godsdienst heeft geroepen of tot een stel regels. Hij is een liefhebbend, zorgzaam iemand, die een persoonlijke relatie met ons wil hebben en ons allemaal wil verzoenen met God, de Vader.

Op tournee met Elvis

Drie duizend concerten met Elvis Presley

Donnie Sumner, USA

Mijn oom J.D. Sumner was een zanger met één van 's werelds diepste basstemmen. Destijds maakte hij deel uit van een groep genaamd de *Sunshine Boys* en maakte hij cowboyfilms. Hij had een splinternieuwe Cadillac en een grote hoeveelheid mooie juwelen. Ik hield van de manier waarop hij zijn haar opmaakte en hoe hij zich kleeedde. Ik keek altijd naar hem en naar mijn vader en vergeleek ze. Ik besloot dat ik wanneer ik volwassen zou zijn, net als mijn oom wilde zijn.

Nadat ik mijn opleiding had voltooid, in 1960, trad ik binnen in de wereld van de show-business, en daar heb ik het beste deel van mijn leven aan gegeven, tot 1976. Gedurende die 16 jaar was ik acht jaar lang leadzanger van de groep *Stamps Quartet*, vervolgens zat ik een aantal jaren in de *Grand Ole Opry* met een groep genaamd *The Tennessee Rangers*. We waren de eerste backing-groep in de Opry.

Gedurende de laatste zes jaar van mijn beroeps carrière behoorde ik tot de entourage van Elvis Presley. Ik woonde bij hem thuis. Mijn groep, de *Voice*, deed het openingsnummer van al zijn concerten. Ik regelde alles op vocaal gebied en ik had een groep van twaalf man die hem backte op het toneel en op zijn LP's. Als onderdeel van wat wel genoemd werd de „Maffia van Mem-

phis” had ik een hoop herinneringen. Sommige verhalen zijn om te lachen, om andere om te huilen.

Mijn eigenlijke vader werd doodgeschoten toen hij samen met een andere man een roofoverval trachtte te plegen op een bar in Lakeland (Florida). Ik was toen tien maanden oud. Ik had een broer van zes en een zusje van drie. Aangezien onze moeder als iemand met een losse moraal gold, werden wij voor adoptie

Op het podium met Elvis

aangemeld. Mijn grootvader adopteerde mijn broer. J.D. Sumner adopteerde mijn zusje en Russel Sumner adopteerde mij.

Ik vind dat wanneer iemand iets verkeerd doet, hij daar eerlijk voor uit moet komen

en moet zeggen dat hij er een puinhoop van heeft gemaakt. Ik kan niets negatiefs zeggen over al de genen waarmee ik ooit gewerkt heb. Het waren mijn vrienden. Ik schiep mijn eigen levensstijl, en nu moet ik leven met de herinneringen daaraan. Maar in 1976 veranderde alles voor mij. God deed iets dat alleen Hij kan doen: Hij gaf me een kans om opnieuw te beginnen.

Op de zaterdagochtend van het weekend van „Labour Day” in september 1976 waren we in Las Vegas (Nevada), waar Presley zijn show gaf in het Hilton-hotel. Terwijl ik in bed lag, ging ik snel mijn leven na. Hier zijn een paar dingen die ik me die ochtend realiseerde:

In de eerste plaats realiseerde ik me dat ik hopeeloos aan drugs verslaafd was. Wat jaren geleden begonnen was als een sociaal of jeugdig experiment, toen ik zo nu en dan eens een jointje rookte of wat pepmiddelen nam om de hele nacht op te

blijven, of alleen maar voor de lol, had me nu zo ver gebracht dat ik hopeeloos aan de drugs verslaafd was. Ik was niets meer waard in mijn eigen ogen, en ook niet in die van anderen. Ik gebruikte voor \$ 200 per dag aan cocaïne. Gemiddeld nam ik tien porties in een periode van 24 uur. Bovendien rookte ik meer dan 50 gram *angel dust* per week. Dat kostte me mijn gezondheid. Ik was 1,93 meter lang en woog nog maar 62 kilo.

Mijn thuis was onherstelbaar kapot. Mijn kinderen wisten niet meer wie of wat ik was; zij woonden niet meer onder mijn dak.

Ik had al tweemaal gepoogd zelfmoord te plegen door middel van een overdosis cocaïne. Als ik u zou vertellen dat werken met Elvis Presley en in het hoogste echelon van de entertainment-wereld rondhangen geen plezier was, dan zou ik liegen.

Donnie Sumner

Een andere achtergrond

Donnie Sumner: Van beroep ben ik musicus. Door vergeving behoor ik tot het gezin van God, en ik dank Hem voor alles wat ik ben of ooit zal worden. Ik ben de zoon van een ouderwetse Pinkstervoorganger. Barbara Mandrell zingt tegenwoordig een lied dat zegt: „I was country when country wasn't cool.” Nou, mijn pa was een Pinksterman toen Pinksteren niet „cool” was. Zijn eerste gemeente was in het stadje Bradley Junction in Florida. Het had 50 tot 60 inwoners. Er was niets dan een klein benzinstationnetje met één pomp, een stuk of vijf huizen, een gebouwtje dat we onze kerk noemden en een vijf meter lange woonwagen als pastorie. Mijn moeder, mijn vader, mijn zuster en ik woonden daar. Vóór hadden we een handpomp waar we water haalden, en achter hadden we een klein badkamertje. Ik dacht dat mijn vader arm was. Maar toentertijd was iedereen arm. Mensen brachten spullen naar de kerk en betaalden hun tienden met spek, kippen, eieren en dergelijke. God voorzag inderdaad in onze noden, maar het kwam vaak in een kartonnen doos. Na de kerk gingen we kijken wat er in de doos zat. Als we die avond een goede doos hadden, hadden we een goede week.

Religie hielp niet

Donnie Sumner: De duivel had me beroofd van alles wat van waarde was in mijn leven en ik was nog maar een hopeloos, hulpeloos stukje mens. Men zegt dat ik alles heb opgegeven om Jezus te volgen. Dat is niet helemaal waar. Ik had niets meer over om op te kunnen geven. Ik was alles kwijt! Alles was me afgepakt! Wat ik ook probeerde om mijn levensstijl te veranderen, mijn gewoontes waren zo diep ingeroest dat ik mezelf onmogelijk kon veranderen. Ik had tevergeefs verschillende religies geprobeerd. Ik ben Mormoon geweest, en Boeddhist, en ik heb me met de Krishnabeweging beziggehouden. Twee jaar lang heb ik aan transcendente meditatie gedaan.

Er is plezier in deze wereld, maar dat duurt maar één seizoen.

Jezus zei: „Ik zal je nooit verlaten, Ik zal je nooit opgeven.” Maar als je alleen gelaten wilt worden, laat Hij je je gang gaan. Dat was mijn situatie. Ik was gedesillusioneerd en zag geen uitweg meer. Ik zei tegen mezelf: „Okay, als je het niet kunt veranderen, dan is dit het laatste waar je je zorgen over hoeft te maken. Ik stapte uit bed en ging naar Elvis' slaapkamer. Ik bedankte hem voor zijn vriendelijkheid, liep door de woonkamer en stapte door een glazen schuifpui naar het dak van het Hilton-hotel in Las Vegas. Ik liep naar de balustrade en klom daarop. Ik keek 28 verdiepingen omlaag. Ik stond klaar om een eind te maken aan het probleem dat ik geschapen had.

Ik stond daar op dat smalle randje, en in een vlaag van agnosticisme en verdoofd door de drugs nam ik in het donker een shot. Ik verwachtte niet echt dat er iets zou gebeuren, maar toch riep ik vertwijfeld uit: „Ik weet niet wie U bent of wat U bent, of zelfs of U wel bestaat. Ik heb geprobeerd U te vinden, maar ik heb U niet kunnen vinden. Maar wat U voor

mijn vader bent, alles wat U voor hem gedaan hebt, dat soort hulp heb ik nodig. Wilt U me alstublieft helpen, wat U ook bent?”

Ik had die woorden amper uitgesproken of ik begon om een of ander reden te huilen. Ik had al jaren niet meer gehuild, en in feite was ik er trots op dat ik extreem hard was. Maar nu kon ik niet meer ophouden. Toen schoot me een liedje te binnen: „Jezus houdt van me, dat weet ik, want de Bijbel zegt het. Kleine kinderen behoren Hem toe.” De volgende regel kwam als een mokerslag aan: „Zij zijn zwak, maar Hij is sterk.” Ik geloof niet dat twee regels er ooit zo voor me uitsprongen als deze: „De Bijbel zegt het” en „Hij is sterk.” Ik heb nooit begrepen waarom die twee regels me zo gevoelig raakten. Stelt u zich voor dat u over de Niagara-watervallen gaat en plotseling een stuk touw te pakken krijgt. U weet niet waar het vandaan komt, maar op dat moment grijpt u alles aan wat u kunt.

De God van de hemel was daar en wachtte al jaren op me. Ik had geprobeerd Hem te ontlopen. Ik had zelfs grapjes over Hem gemaakt. Ik had alles geprobeerd wat ik maar kon om te voorkomen dat ik

A nieuwe baan

Donnie Sumner: Nadat ik bij Elvis had opgezegd, ging ik terug naar Nashville en kreeg een baan. Deze „eerste echte baan in mijn hele volwassen leven“ bestond uit het rijden van een schoolbus voor een christelijke academie in Nashville. Ongeveer een jaar later begon ik een eigen zaak, genaamd *Geest & Co.* in Nashville. Het werd een succes. In 1980 werd ik als voorganger bevestigd en ging ik naar Florida, waar ik evangelisatiewerk begon. Vervolgens ging ik naar West-Virginia en werd door mijn kerkgenootschap aangesteld als evangelist voor die staat. In 1981 werd ik voorganger van een gemeente in Baird in West-Virginia, waar ik 23 vredige maanden werkte. In 1983 verhuisde ik naar Carmi en begon daar een bediening genaamd *Concerten van Lofprijz*. Ik geef complete concerten van christelijke muziek. Door de muziek heen vlecht ik een boodschap van bemoediging, en ik sluit af met een evangelisatie-oproep.

iets met Hem te maken zou krijgen, maar Hij zag me aankomen. Hij hoorde mijn schreeuw en zei: „Het maakt niet uit wie je bent, wat je doet of wat je nood is, als je Mij aanroept, dan antwoord Ik je.” Die ochtend schreeuwde ik het uit in vertwijfeling, en de God van de hemel kwam naar me toe daar op die rand. In plaats dat ik in het diepe niets sprong, zoals ik van plan was, viel ik in de armen van Jezus, en Hij gaf me een totaal nieuw begin. Hij zei eenvoudig dat als ik Hem als mijn God erkende, Hij me zou vergeven.

Er schoten me veel dingen uit mijn kindertijd te binnen. Ik deed zo mijn best om op te houden met huilen dat ik van de rand afstapte en achter me de hotelkamer inkeek, in de hoop dat niemand me gezien had. Terug in mijn kamer ging ik op bed liggen en huilde mezelf in slaap.

Ik werd 's middags wakker en mijn verstand was weer wat helderder. Ik realiseerde me wat er gebeurd was en waar ik geweest was, en ik lag te denken aan mijn kindertijd. Toen stapte ik uit bed en knielde neer, vouwde mijn handen als een klein kind en zei: „God, ik zit in de rotzooi en ik weet niet wat ik doen moet,

maar ik help hulp nodig. Ik zou het wel fijn vinden als U me hielp. Als U iets met me kunt doen, zal ik U daar de eer voor geven.”

God hoorde die belijdenis van mijn zonden en vergaf me. Noch de duivel noch iemand anders kan me die troep ooit weer op mijn nek leggen. De Bijbel zegt: „Wanneer dan de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult gij werkelijk vrij zijn” (Joh.8:36). Hij reikte die ochtend in een vreselijke put, haalde mij eruit en maakte mij tot een geheel nieuwe schepping.

De donderdag daarop verliet ik Elvis' gevolg. Toen ik hem vertelde dat ik ontslag nam, zei hij: „Ik ben trots op je. Ik wou dat ik dat kon doen. Ik zou graag helemaal opnieuw willen beginnen en dat doen en zijn wat ik graag zou willen. Maar ik kan dat niet... Ik moet doorgaan met Elvis zijn.”

Sinds 1983 hebben mijn vrouw Marty en ik geen nacht gescheiden doorgebracht. We reizen meer dan 110.000 km en hebben meer dan 200 afspraken per jaar. God is heel, heel erg genadig geweest.

Dit leven met Jezus is het beste leven dat ik ooit geleid heb.

Toen ik bij Presley wegging, had ik een kleine Volkswagen en een bescheiden woning in een deel van Nashville dat nu als minder aantrekkelijk geldt. Ik had jeans, T-shirts en Indiaanse moccasins. Maar ik had geen goed pak. Erger nog, ik had geen gezin.

Nu heb ik de mooiste auto waar ik ooit in gereden heb. Ik heb hem cadeau gekregen. Ik heb een prachtige woning in een goede buurt. Ik heb een gezin dat vindt dat ik de beste papa – en opa – ben die er

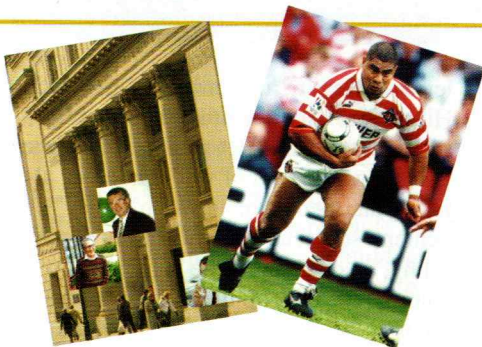
te vinden is. Mijn prachtige vrouw is een geweldige steun voor me. Maar het beste deel van het verhaal is dat ik ooit, of het nu vannacht is als ik ga slapen, of over een hele poos, uit dit leven zal verscheiden en de gave zal erven die alleen aan het Lichaam van Christus toekomt, dat is de gave van het eeuwige leven op een plaats die hemel genoemd wordt. Ik heb maar één verhaal en maar één lied, en dat is Jezus. In Hem kunt u nieuw leven krijgen. In Hem kunt u een leven van overvloed krijgen. Ik Hem kunt u eeuwig leven krijgen.

Mexico

Een van onze FGBMFI-leiders was op bezoek in Durango (Mexico), toen een vrouw naar hem toe rende en hem vroeg: „Zijn jullie het? Zijn jullie het?” Zijn eerste gedachte was: „Nee toch! Wat heb ik nu weer gedaan?” Maar de vrouw ging door: „Zijn jullie het die ons het blad Stem hebben gestuurd?”

Haar gezin was een grote troep, en er leek geen hoop meer te zijn. In haar wanhoop had ze overwogen zichzelf van het leven te beroven. Toen gaf iemand haar een nummer van het blad Stem. Toen ze las hoe God anderen had geholpen die in moeilijke omstandigheden verkeerden, bad zij het gebed zoals dat op blz. 17 van deze uitgave staat en vroeg Jezus haar problemen op te lossen.

Ze was weer vol hoop en gaf het blad aan haar man. Toen hij het gelezen had, gaf hij zijn leven ook aan God over en hun gezin werd hersteld. Ze was zo blij met wat er in haar leven was gebeurd, dat ze het ene exemplaar van Stem dat ze had, ging fotokopiëren om het aan haar vrienden en vriendinnen te geven, terwijl ze er telkens bij vertelde wat ze zelf ervaren had. Een aantal van hen nodigden ook Jezus Christus uit in hun leven te komen en zagen grote veranderingen ten goede.

Om STEM te bestellen

Als u *STEM* wenst te ontvangen voor uzelf of om aan anderen weg te geven, dan kunt u het tijdschrift bij uw afdeling bestellen. Indien u geen lid van de FGBMFI bent, schrijf dan a.u.b. naar een van deze adressen:

VOOR NEDERLAND:

Administratie FGBMFI Nederland
Jan de JONG, Rubensstraat 22,
3351 JV Papendrecht,
Tel. 078-6152725
Prijs per jaar: f 14,50.

VOOR BELGIE:

FGBMFI STEM
Postbus 49
B-3000 Leuven-3
Tel. 016-207944
Prijs per jaar: BF 270

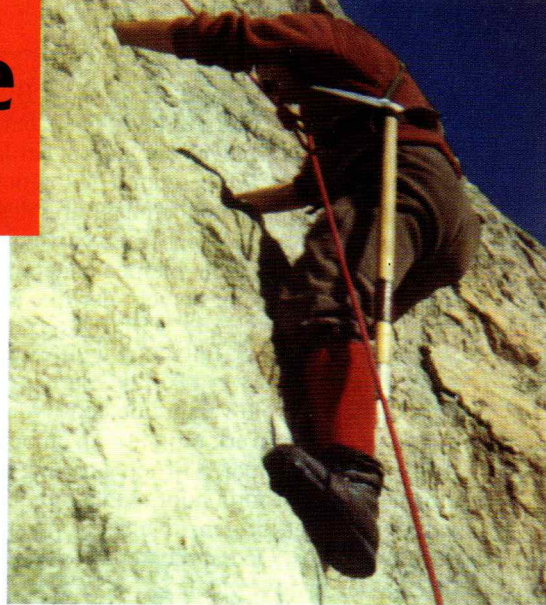
Een derde kans

George Berthier, Villeurbanne, Frankrijk

Een leraar op school had mijn aandacht getrokken. Hij had een relatie met God zoals ik die nog nooit eerder had gezien. Ik was toen 17 en Frankrijk was in oorlog. Daardoor kon ik niet op school blijven. Niettemin had ik voordat ik daar wegging ook mijn leven aan Jezus gegeven en wilde ik anderen daarover vertellen.

Het vreemde was dat de meeste mensen er geen bezwaar tegen hadden als ik over Jezus sprak. Ik bad er iedere keer voor, en de Heer gaf me gewoon de juiste woorden. Toen ontmoette ik in het bedrijf waar ik werkte een groep jonge christenen. We kwamen regelmatig bijeen en spraken over de Bijbel. Geleidelijk heeft God mijn leven diepgaand veranderd. Ik stond van binnen in brand – ik moest wel over mijn geloof spreken.

In mijn ijver om overal bij betrokken te raken, werd ik politiek actief en ging ik met vakbonden samenwerken. De echte problemen ontstonden toen ik merkte dat ik zo „ bezig ” was met van alles en nog wat, dat ik geen tijd meer vrijmaakte voor persoonlijk gebed. Ik was zo opgebrand dat ik zei: „Ik wou dat ik ziek was, dan kreeg ik tenminste wat rust.” Diezelfde avond werd ik ernstig ziek en werd ik in allerijl naar het ziekenhuis gebracht. Mijn lever was plotseling opgehouden om normaal te werken, en ik moest in 45 dagen viermaal geopereerd worden! Meteen daarna kreeg ik tuberculose.

De artsen vertelden me dat mensen die er zo slecht aan toe waren, in het algemeen nog maar een paar weken te leven hadden. Drie weken later lag ik in coma en mijn vrouw zat in de kamer eraansta in het ziekenhuis de hele nacht te bidden. Hoewel ik comateus was, wist ik op een of andere manier dat zij aan het bidden was. Tot ieders verrassing werd ik de volgende dag wakker. Op dat moment herinnerde ik me dat ik lang geleden gebeden had: „Jezus, als U me wilt genezen, dan kunt U dat! Ik weet dat U dat kunt, want U bent God! Niets is te moeilijk voor U!”

Ik was ervan overtuigd dat ik ter plaatse genezen was, hoewel het nog twee maanden duurde voor ik weer op kracht was. Toen de artsen alle slangetjes verwijderd hadden, was dat voor mij een bevestiging: ik was genezen!

Een tweede teken dat ik gevraagd had, was: „Heer, als U me gene-

zen hebt, maakt U dan dat ik de Mont Blanc kan beklimmen." Dat was de hoogste berg die ik kende. Ik had trouwens nog nooit eerder een berg beklommen. We bereikten de top net voor een sneeuwstorm en hebben daar drie dagen in een berghutje vastgezeten. Hoewel we niet de juiste uitrusting hadden, hielpen anderen ons met de uitrusting voor de verraderlijke afdaling.

Ik ging terug naar de universiteit en werd ingenieur. Uiteindelijk werd ik directeur van zeven over de hele wereld verspreide bedrijven. Geleidelijk werd mijn werk mijn afgod, en opnieuw bekoelde mijn geloof. Vijftien jaar lang spookte er een stem door mijn hoofd: „Nu kun je geen vergeving meer krijgen." Na verloop van tijd verloor ik alles. Op dat dieptepunt vertelden drie dames me over Jezus.

Mijn eerste reactie was: „Ja, dat weet ik allemaal wel. Ik lees de Bijbel," maar ik wist dat Jezus door hen tot mij sprak. Toen zij mij uitnodigden voor een conventie van de FGBMFI in Parijs, ging ik mee. De tweede avond overweldigde God me met een openbaring van Zijn liefde en vergeving. Ik weet uit eigen ervaring dat Jezus het nooit met ons opgeeft. Niet lang daarna ontving ik de doop in de Heilige Geest.

Toen mijn oudste zoon me mijn getuigenis hoorde geven, reed hij 's nachts naar Lyon om mijn vrouw op te halen. Zij vergaf me welwillend en ons gezin werd hersteld. Sindsdien zijn er zes-tien jaar verlopen, en ik ben nooit meer teruggevallen, en ik heb nooit meer mijn diepe gevoel van vrede en blijdschap verloren.

Antoinette: Gedurende de vijftien jaar dat George van God was weggeleden, bleef ik vrede behouden ondanks de moeilijke omstandigheden van elke dag. Ik bleef vasthouden aan de belofte die de Heer me had gegeven: „Als je gelooft, zul je de glorie van God zien."

Onze tweede zoon kreeg een zeer ernstig auto-ongeluk. De dokter zei dat hij niet wist of hij het zou halen of niet. Ik vertrouwde erop dat God tussenbeide zou komen, en onze zoon genas volledig. Hij is nu research-ingenieur.

EEN HART VOOR MENSEN

George: Nadien vond ik antwoorden op vragen die ik altijd al had over de Bijbel. De Heer vraagt twee dingen van me: gehoorzamen en vertrouwen. Op mijn werk ben ik vaak in de gelegenheid om over Jezus te vertellen. Als op charterbijeenkomsten van de FGBMFI mensen naar voren komen voor gebed, voel ik de liefde van God voor hen en Zijn medeleven in hun situatie. Alle bitterheid uit het verleden is weg.

Hulpverlening in Roemenië

Franse leden van de FGBMFI verlenen al zeven jaar lang hulp in Roemenië. Toen zij de nood daar zagen, hebben ze een charitatieve vereniging voor humanitaire hulp opgezet. Georges Berthier is een van de vele mannen van de FGBMFI die bij dit project betrokken zijn. Zij gaan een aantal malen per jaar naar Roemenië met hulpgoederen, waaronder echo- en röntgenapparatuur. Zij hebben het FGBMFI-werk in Roemenië voor een belangrijk deel gesteund. Zij hebben de regelmatig verschijnende Roemeense editie van het blad *Stem* gefinancierd en hebben regionale en nationale conventies helpen organiseren. Mede door dit alles zijn veel Roemenen gaan zien hoe ook zij met Gods hulp anderen die in nood zijn kunnen helpen.

FGBMFI HEEFT EEN CHAPTER BIJ U IN DE BUURT

We zitten momenteel in meer dan 140 landen ter wereld.

Nederland

Nat. voorzitter: I. van der Zee, tel. 010-5924837 • **Secretariaat:** H. Hahn, Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-2300161, fax 040-2300163; e-mail: hhahn@worldaccess.nl • **Admin. en distrib.:** J. de Jong, Rubensstraat 22, 3351 JV Papendrecht; tel. 078-6152725; bankrekening: Postbank 187344, t.n.v. FGBMFI Nederland, Papendrecht • **Internet:** <http://www.worldaccess.nl/~hhahn/fgbnl/fgbnl00.htm>

Chapters:

Alkmaar: C. van Engelenhoven, tel. 0229-215573 • **Amersfoort, Amsterdam:** L. Hoksbergen, tel. 070-5116070 • **Deltachapter (Zeeland), Drechtstreek:** zie Rotterdam • **Eindhoven:** H. van Dingstee, tel. 0499-472521 • **Groningen:** J. Roffel, tel. 0594-212747 • **Den Haag:** J. van Bijsterveld, tel. 070-3253184 • **Hoogeveen:** H. Schuinder, tel. 0528-271522 • **Naaldwijk:** H. Duynisveld, tel. 010-4422860 • **Roermond:** Th. Bovend'Eerd, tel. 0475-486621 • **Rotterdam:** J. Hoogendoorn, tel. 0172-217527 • **Zoetermeer:** H. Dijkshoorn, tel. 015-3697399

België

Nat. voorzitter: Raoul Richez • **Secretariaat:** Koen Van Neste, Ieperstraat 38, B-8830 Hooglede; tel. 051-241435 • **Admin. en distrib.:** Postbus 49, B-3000 Leuven-3; tel. 016-207944, fax 016-207931

Chapters:

Brussel (Europ. afd., F): Paul Huybrechts, tel. 02-7347647 • **Brussel (F):** H. Mutshipayi, tel. 02-6877041 • **Brussel (E):** Carl Walker, tel. 02-3804954 • **Charleroi (F):** Richard Van Waesberghe, tel. 02-6332147 • **Izegem (N):** Rik Van Neste, tel. 051-306983 • **Kortrijk (N):** Frans Van de Kerckhove, tel. 056-220020 • **Liège (F):** François Deschamps, tel. 087-338743 • **Limburg (N):** Johnny Frederix, tel. 011-649061 • **Mons (F):** Michel Dupriez, tel. 067-333600 • **Mouscron (F):** Jacob Kalemba, tel. 056-840325 • **Namur (F):** Luc Lannoye, tel. 084-315547 • **Saint-Vith (D):** Arno Bourgraff, tel. 00352 808128 • **Torhout (N):** André Hoornaert, tel. 050-213937

(N = Nederlandstalig, F = Franstalig, D = Duitstalig, E = Engelstalig)

Andere landen:

Inlichtingen: FGBMFI Europa, Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel. (0032)(0)16-207944, fax: (0032)(0)16-207931 e-mail: 100444.1300@compuserve.com • **Internet:** <http://ourworld.compuserve.com/homepages/wscott/>

Geen atheïst meer

Bill Anderson

Toen ik politie-agent werd, was ik eenvoudig niet voorbereid op de problemen die ik tegenkwam – mensen die in de ellende leefden, altijd vochten en vaak dronken waren.

Op een avond werd er bij ons op de deur geklopt. Het was een collega, die wees op het bestaan van de plaatselijke kerk. Hij vertelde me hoe Jezus hem bevrijd had van alcoholisme.

Die avond nam ik een Bijbel mee naar bed en ik las dingen die precies op mijzelf leken te slaan. Jezus leerde dat er een brede weg was die naar de vernietiging leidde. Het was duidelijk dat ik me op die weg bevond. Toen ik een paar dagen later over de kruisiging las, realiseerde ik me dat Jezus daar

niet aan dat kruis had behoren te hangen. De „religieuze leiders” van die tijd moesten mensen betalen om leugens over Hem te vertellen, en zelfs toen konden zij hun verhalen nog niet rond krijgen. Op een of andere manier wist ik dat als er iemand op dat kruis had moeten hangen, dat ik dat was.

Overweldigd door het feit dat Hij daar voor mij hing, fluisterde ik zacht: „Jezus, het spijt me dat ik U daar heb laten hangen.” Het leek of Hij me riep om bij Hem te komen. In mijn gedachten ging ik naar Hem toe en ik voelde me zo schoon alsof iemand me van binnen helemaal met zeep had schoongeboend. Sinds die nacht is mijn leven radicaal veranderd.

DE LAMMEN LOPEN!

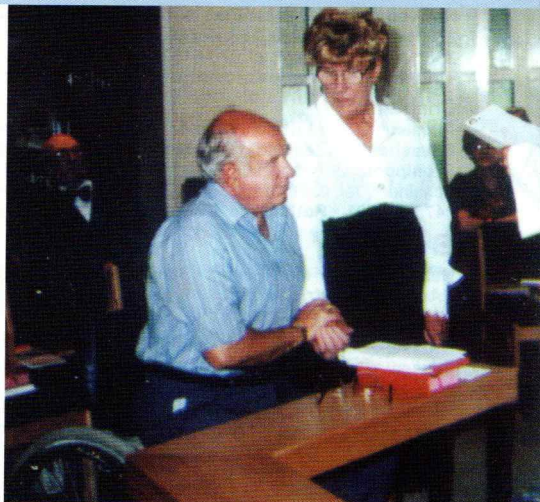
*Peter Malley
East Yorkshire, Engeland*

Toen ik in 1981 vrachtwagenrijles aan het geven was, kreeg ik een ongeluk waarbij mijn wervelkolom en mijn rechterknie beschadigd raakten. Eerst werden er röntgenfoto's gemaakt, werd ik in de tractie gezet, kreeg ik injecties, en schreven ze me rust voor. Vier jaar lang ging het ziekenhuis in en ziekenhuis uit, en uiteindelijk zeiden ze dat ik geopereerd moest worden. Maar helaas was er maar 30% kans dat ik weer zou kunnen lopen. Met dat vooruitzicht weigerde de dokter me te opereren.

Destijds kon ik met krukken een meter of vijf lopen – voor meer had ik een rolstoel nodig. Zo kon ik bijvoorbeeld mijn rolstoel achter in de auto leggen en om de auto heen naar de chauffeursplaats lopen, maar dat was dan ook alles. Mijn conditie was sinds dat ongeluk nogal achteruitgegaan.

Redacteur: U ziet er nu tamelijk gezond uit en helemaal niet kreupel. Wat is er gebeurd?

Peter: Mijn vrouw, Anne, werd serieus christen toen ik nog invalide was. Bijna elf jaar lang heeft ze voor mijn genezing gebeden. Anne werd voorbidster in de *Divine Healing Mission* (soort vereniging voor goddelijke genezing) in de Anglicaanse kerk in

Crowhurst (East Sussex) en wilde dat ik met haar meeding. Omdat ik niet zoveel ophad met dat soort christenen, wilde ik eigenlijk niet meegaan, maar uiteindelijk gaf ik toch toe. We kwamen 's zaterdags aan. We spraken af dat ik aan geen enkele bijeenkomst zou meedoen.

Intussen begon het te stortregenen, en ik ging naar onze kamer om TV te kijken. Maar ik ontdekte al gauw dat er geen TV was. Er bleef me niets anders over dan naar de bijeenkomst te gaan. De muziek bleek er anders te zijn dan ik ooit gehoord had. Hij was licht en vrolijk, niet van die zware orgelmuziek zoals in onze plaatselijke kerk. Ik genoot ervan!

Als je in een rolstoel zit, ben je voor de meeste mensen onzichtbaar en word je genegeerd. Als ze staan, kijken ze over je heen. Ik had al gauw in de gaten dat deze mensen anders waren. Ze spraken tegen *mij*, niet tegen mijn vrouw *over mij*, zoals: „Wil hij dit of dat?” Ik vond dat fijn en begon te luisteren naar wat zij

over Jezus zeiden. Hun liefde was een levend getuigenis.

Die donderdag kwam Anne na een gebedsbijeenkomst terug naar onze kamer en zei: „De Heer heeft net tegen me gesproken! In september komen we weer hier!” Ik dacht dat ze een grapje maakte toen ze zei dat de Heer tegen haar had gesproken. Ik zei dat we het ons niet konden veroorloven. Maar daarmee was de zaak nog niet afgedaan.

Kort voor september bleek mijn vrouw nog wat geld gekregen te hebben van een vroegere werkgever. Toen we het narekenden, bleek het net genoeg te zijn om weer naar Crowhurst te gaan. We hadden er weer een heerlijke tijd, vooral doordat ik die week mijn leven aan Jezus gaf. Mijn vrouw en ik begonnen ook samen te bidden.

Korte tijd later belde een vriend me op om te vragen of we meedingen naar een diner van de *Full Gospel Business Men's Fellowship International* (FGBMFI). We verbaasden ons toen we mannen zagen opstaan om God te prijzen. Toen onze vriend achteraf vroeg hoe we het hadden gevonden, antwoordden we allebei: „Brian, we weten niet precies wat daar gebeurt, maar we zijn ervan overtuigd dat we dit jaar een heel bijzondere kerst gaan hebben.”

We waren van plan om met kerst voor tien dagen naar Crowhurst te gaan. De maandag ervoor waren we op het diner van de FGBMFI, waar we kapelaan Malcolm McCall ontmoetten. Hij bleek ds. Ray Jones te kennen, de beheerder van Crowhurst, met wie hij samen in de Britse marine had gezeten. Het was een prachtige bijeenkomst, en aan het eind van de avond kwam Malcolm naar me toe en vroeg of ik met hem wilde bidden. Na dat gebed flapte ik eruit: „Malcolm, ik weet niet wanneer, waarom of waar, maar ik kom uit deze rolstoel, vouw hem in elkaar en wandel ervandaan.” We baden nog een keer.

De maandag daarop zaten we in een genezingsdienst in Crowhurst. Anne en ik gingen naar voren voor gebed. Terwijl de dame aan het bidden was, voelde ik hoe een wonderlijke gloed door haar handen op mijn hoofd kwam, langs mijn nek en mijn wervelkolom omlaag naar mijn benen. Op dat moment begreep ik niet wat er met me gebeurde. Ik duwde mijn rolstoel achteruit en reed door het gangpad. Terwijl ik daar zat, leek het of God tegen me zei: „Sta maar op en wandel!”

Mijn naam, Peter, komt van „Petrus”. En net als de discipel Petrus wellicht gedaan zou hebben, keek ik omhoog en zei: „Nee!” Ik was bang, maar ik wilde ook zeker zijn dat het inderdaad de Heer was die tegen me had gesproken! Terwijl ik

Waarom niet vandaag?

De mensen vragen vaak: „Waarom zien we geen lammen lopen en blinde ogen geopend worden zoals destijds toen Jezus op aarde rondliep?” Gelukkig hebben de meesten van ons geen elf jaar in een rolstoel hoeven zitten en zullen ze daarom niet zo'n indringende ervaring meemaken als Peter Malley. Niettemin heeft iedereen in zijn dagelijks leven te maken met kleine en grote uitdagingen waar ze hulp voor nodig hebben. Malley zegt eenvoudig: „Ik was verlamd en nu kan ik lopen!” Zelfs bij kleinere noden is God er steeds bij voor ons. Hij heeft beloofd ons nooit op te geven of te verlaten. Het enige wat Hij vraagt, is dat we ons vertrouwen op Hem stellen.

daar in angst zat, hoorde ik die stem opnieuw: „Sta op en wandel!” Ik keek om me heen. Er waren zo'n 85 mensen in de zaal. „Wat zullen ze wel niet denken?” dacht ik, „Stel je voor dat ik op mijn gezicht val?” Het leek wel of de bijeenkomst nog uren duurde, maar het duurde in feite niet lang meer voor hij afliep en we naar onze kamer gingen.

Ik vertelde Anne wat er gebeurd was en zei: „Ik moet het zeker weten!” Dus stond ik op, en onbewust draaide ik me om, vouwde de rolstoel in elkaar en wandelde de kamer door – en dat allemaal zonder krukken! Vervolgens ging ik zitten.

Redacteur: Was dat voor het eerst in elf jaar dat u zoiets deed?

Peter: Ja! Even later liepen we naar beneden naar de eetzaal om die dame te zoeken die voor ons gebeden had. „Ze zit in het kantoor. Wilt u met haar spreken?” vroeg men. „Nee, het is niet zo dringend. Ik ben alleen even een stukje aan het wandelen,” antwoordde ik. Toen drong het tot hen door wie het was die dat zei: inderdaad, *even een stukje aan het wandelen!* Iedereen werd laaiend enthousiast. „U staat!” riepen ze uit. We stonden daar met een man of zes in een kring te lachen, te roepen en God te prijzen! Vóór de dienst die avond had de Heer tot hen gesproken: „Vanavond gaan jullie voor het onmogelijke bidden.”

Voor mij was het nieuw om zulke duidelijke woorden van God te horen. Ik had nog nooit gehoord dat Hij op deze manier sprak. Daar word je nederig van! Sinds die tijd ben ik blijven lopen, en bij elke stap keek ik in

eerbied op naar de levende Jezus Christus.

Ook moest ik altijd een erg oncomfortabel corset dragen, pijnstillers nemen, en een halve liter whisky per dag drinken voor de pijn. Na mijn genezing verdween de pijn en had ik geen pillen of whisky meer nodig.

Drie jaar geleden bleek ik glaucoom te hebben. Afgelopen juli gingen we naar het ziekenhuis, en ik wist dat God opnieuw een wonder zou gaan doen. Toen de specialist klaar was met het onderzoeken van mijn ogen, bleef hij daar maar zitten. Toen hij tenslotte begon te spreken, zei hij: „Sorry, meneer Malley, we hebben ons vergist. U hebt geen glaucoom.”

Redacteur: Hoe is het gegaan met uw drinken?

Peter: Afgelopen november ging ik naar een FGBMFI-bijeenkomst. De spreker was een voormalige drummer van een bekende band. Hij was aan de alcohol en de drugs geweest. Die avond ging ik naar voren en vroeg hem te bidden voor mijn drankverslaving, waar ik nog steeds moeite mee had. Nadat we gebeden hadden, liep ik terug naar mijn tafel en zonder er bij na te denken pakte ik mijn glas. Het smaakte vreemd, het was zo bitter dat ik het niet kon drinken, en wat ik naar binnen kreeg, brandde in mijn maag. Ik zette onmiddellijk mijn glas neer en heb sindsdien geen whisky meer aange- raakt.

God heeft duidelijk mijn leven veranderd en wonderlijke dingen voor mij gedaan. Als mensen mij vragen waarom we heden te dage geen lammen meer zien lopen zoals in de tijd van Jezus, dan zeg ik: „Nou, kijk mij eens! Ik was verlamd en nu kan ik lopen!”

Beeldhouwwerk van Kari Juva (blz.15)

Kari Juva, Espoo, Finland

WAAROM IK BEELDHOEW

Zoals dat bij zoveel mensen is, besteedde ik alleen in tijden van moeilijkheden veel aandacht aan God. Met mijn studie ging het eigenlijk niet zo best, maar tegen de tijd dat ik mijn diploma hogere bedrijfs-economie haalde, begon ik me voor kunst te interesseren, en wel voor beeldhouwen. Op de kunstacademie werd het me duidelijk dat ik in deze richting moest doorgaan. Daar leerde ik ook mijn vrouw Seija kennen.

Seija, die ook kunstenares (schilderes) van beroep is, gebruikt hetzelfde atelier als ik. Een vriend van ons, die gelovig christen is, moedigde

ons aan om over God na te denken. Ik begon de Bijbel te lezen, en hoewel ik mezelf toen geen serieuze christen zou willen noemen, gaf dit me toch een gevoel van zekerheid, zelfs in moeilijke tijden, zoals een keer toen ik ontslagen werd uit mijn baan bij een TV-bedrijf.

Daardoor was ik genoodzaakt om freelance te gaan werken, hetgeen een goede keuze bleek te zijn. Op een nacht droomde ik dat ik samen met een vriend twee mannen ontmoette die lange witte gewaden met kleurige riemen droegen. Ze zeiden tegen mijn vriend: „Ik zal je laten zien wat echte vriendschap is.” Zij vatten ons toen om ons middel. Toen ze me aanraakten, leek het alsof er een ongelooflijke elektrische energie door me heen flitste en ik was ervan overtuigd dat

Het is praktisch

Een heel praktische manier waarop ik God kan dienen is door mijn kunst. Ik heb beeldhouwwerken en andere kunstobjecten gemaakt voor veel kerken en openbare gebouwen in heel Finland. Ik probeer ieder object te scheppen tot eer van God en ik voeg er altijd ergens een kleine tekst aan toe die op Hem wijst. We weten dat iedereen in zijn leven wel eens problemen heeft. Ik ben daar geen uitzondering op, maar zelfs in de moeilijkste situaties heb ik gezien dat God onze gebeden hoort en beantwoordt.

ik Jezus Christus zelf ontmoet had.

Overweldigd door deze ervaring bleef ik zeker een uur lang op de rand van mijn bed zitten om hierover na te denken. Kort tevoren had ik een beeldhouwwerk gemaakt voor een nieuw kerkgebouw. Toen ik daarmee bezig was, vroeg ik me wel eens af waarom ik niet meer tijd besteedde om God te dienen. Dat was in 1978. In diezelfde tijd ging ik eens luisteren naar een bekende prediker die onze stad bezocht. Eerlijk gezegd ging ik meer uit nieuwsgierigheid dan om welke andere reden dan ook, maar het was een prachtige ervaring, en toen ze vroegen of iedereen die zijn leven aan Jezus Christus wilde geven, naar voren wilde komen voor gebed, ging ik ook.

Die ontmoeting heeft mijn leven veranderd. Ik ging meer dan ooit in de Bijbel studeren, en ik ging ook christelijke bijeenkomsten bijwonen. Zo werd ik bijvoorbeeld een van de nazorgmedewerkers in de campagne van Billy Graham in Finland in 1987.

Daardoor kwam ik in contact met andere gelovigen in een bijbelstudiegroep, waarin ik nog steeds actief ben. Via hen kwam ik in contact met een aantal mannen die bezig waren in mijn woonplaats, Espoo, een chapter van de *Full Gospel Business Men's Fellowship International* (FGBMFI) op te richten. Ik sloot me bij hen aan en was ook betrokken bij de oprichting van het chapter. De FGBMFI biedt me een mogelijkheid om in de praktijk met andere mannen over de Bijbel te spreken.

Seija en ik hebben geleerd om samen tijd aan gebed te besteden. Dat heeft ons dichter bij elkaar gebracht. Het is een actief deel van ons leven geworden.

Op een keer werd de zoon van een vriend van ons ernstig ziek en raakte in coma. We voelden dat we voor hem moesten bidden. Toen we dat deden, genas de jongen. Dat was een duidelijke les voor ons, waardoor we het belang van gebed leerden zien.

Een andere keer werd tijdens een FGBMFI-bijeenkomst een man er door God toe geleid om naar mij toe te komen en voor mijn maag te bidden. En mijn maag genas. Later hoorde ik dat die man niets wist van mijn maagprobleem en alleen maar gehoorzaamde aan Gods leiding. Weer een andere keer profeteerde een man: „U hebt zeer serieuze economische plannen. Die moet u niet ten uitvoer brengen.” Ik was van plan mijn eigen atelier te bouwen, maar niet zo groot als dat wat ik nu heb. Die profetie heeft me voor een grote fout behoed. Er kwam een recessie, en het bleek veel voordeliger voor me te zijn om er een te huren. God had me beschermd.

EEN PERSOONLIJKE RELATIE

Bij het lezen van het blad *Stem* heeft u zich misschien afgevraagd of u ook zo'n relatie met God zoudt kunnen krijgen als waarover hier verteld wordt. Om die te krijgen, moet u het volgende doen.

1 Erken tegenover God dat u egoïstisch geleefd hebt en dat u, door Hem niet als Heer van uw leven te eren, gezondigd hebt en gescheiden bent van Hem. „Want allen hebben gezondigd en derven (missen) de heerlijkheid Gods” (Romeinen 3:23).

2 Bekeer u door u tot God te wenden en vergeving te vragen voor uw vroegere zonden en vraag Hem u te helpen te leven zoals Hij dat wil. „Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen” (Lukas 13:3).

3 Geloof dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij, toen Hij aan het kruis stierf, uw zonden op zich heeft genomen opdat u vergeving van God zou kunnen ontvangen. „Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” (Johannes 3:16).

4 Belijd dat u Jezus wilt aannemen als uw Verlosser en Heer van uw leven. „Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden” (Romeinen 10:9).

Als u hier zorgvuldig over hebt nagedacht en u wilt deze belangrijke stap nemen, bid dan hardop het volgende: „Heer, ik ben ervan overtuigd dat ik een zondaar ben en dat ik daardoor op weg ben naar de ondergang. Ik geloof in mijn hart dat Jezus, Uw Zoon, gestorven is voor alle zondaars, mijzelf inbegrepen, en Zijn bloed vergoten heeft om mijn zonden af te wassen. Ik belijd dat Jezus mijn Verlosser en de Heer van mijn leven is, en ik dank U voor uw geschenk: het eeuwige leven. Ik vertrouw er nu op dat U me helpt om zo te leven als U het wilt.”

Vertrouw niet op uw gevoel als bewijs dat God u geaccepteerd heeft. Gevoelens zijn veranderlijk, maar uw nieuwe relatie met God is gebaseerd op Zijn beloften (Romeinen 10:3). Schaam u niet om anderen te vertellen over uw relatie met Jezus (Mattheüs 10:32). Neem dagelijks de tijd om te bidden en de Bijbel te lezen (1 Petrus 2:2; Psalm 37:4; Romeinen 8:14). Wanneer u deze belangrijkste van alle beslissingen hebt genomen, laat ons dat dan graag weten.

ALS U CONTACT WILT OPNEMEN MET HET STEM-TEAM

Nederland: FGBMFI Nederland, Braak 48, 5501 DK Veldhoven; tel. 040-2300161; fax 040-2300163; e-mail hhahn@worldaccess.nl • **België en andere landen:** FGBMFI Europa, Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel. (0032)(0)16 207944; fax (0032)(0)16 207931; e-mail 100444.1300@compuserve.com

- Ik wil u meedelen dat ik besloten heb om Jezus Christus te volgen. Zend mij a.u.b. het boekje *Nu u Christus hebt ontvangen*.
- Zend mij a.u.b. informatie over de FGBMFI.
- Zend mij a.u.b. nadere inlichtingen over het lidmaatschap van de FGBMFI.

Naam en adres (in blokletters s.v.p.):

Wat is er met ons gezin gebeurd?

David Glanfield, Harlow, Engeland

Het was zes uur 's morgens toen ik naar de woonkamer beneden ging om te bidden – niet om God te prijzen dat Hij me weer heeft laten ontwaken voor een nieuwe dag, maar om Hem ter verantwoording te roepen voor dingen die helemaal fout liepen in mijn leven en mijn gezin. „God,” riep ik, „ik ben al vijftientig jaar christen en ik ga elke zondag tweemaal naar de kerk, en door de week ook. Ik heb mijn kinderen in het geloof opgevoed. Waarom overkomt mij dit alles? U zou me moeten beschermen, in plaats van toe te laten dat ik hier op aarde door een hel ga.”

Tragische omstandigheden kwelden mijn gezin. Mijn gedachten gingen naar boven, naar onze slaapkamer, waar mijn vrouw in bed lag met zware pijn. Ze had al vijf jaar last van een verwonding aan haar wervelkolom die haar verlamde. Alle artsen die ze bezocht had, kwamen tot dezelfde slotsom. Ze zeiden: „We kunnen niets meer doen. Leg u er bij neer dat u in een rolstoel zult moeten rondrijden en de rest van uw leven bedlegerig zult zijn.”

Ik ging in gedachten naar de slaapkamer van onze dochter. Zij was vroeg in de ochtend door de politie thuisgebracht, nadat ze de dag tevoren was weggelopen. Haar gedrag beïnvloedde onze beide an-

David Glanfield is vice-voorzitter van het FGBMFI-chapter Harlow en tevens regioleider. Hij is marketingdirecteur van een bedrijf dat hij zelf heeft opgericht. Hij ziet God als zijn algemeen directeur.

dere dochters, die maar niet konden begrijpen hoe ons gezin zo uiteen leek te vallen.

Verstikt door verdriet en woede maakte ik me tenslotte klaar om naar mijn werk te gaan. Vijf jaar geleden had ik mijn eigen zaak opgezet. Het begon goed, maar door al deze gezinsproblemen begon ik de zaak te verwaarlozen, en nu had ik er steeds meer moeite mee om de eindjes aan elkaar te knopen. Ik voelde me alsof God me in de steek had gelaten en ik voelde de druk van de gezinssituatie en van de gezondheids- en financiële problemen.

Een paar dagen later had onze kerk een man uitgenodigd uit Noord-Yorkshire, 450 km bij ons vandaan, om dat weekend in de diensten voor te gaan. Het vreemde was dat niemand hem eerder had horen spreken. Er kwamen veel mensen naar de zaterdagavondbijeenkomst. Deze man vertelde ons iets wat we nog niet wisten, namelijk dat God geneest. Hij vertelde ook van de gaven van de Heilige Geest, waarvan God wilde dat „de gelovigen” die zouden ontvangen. Aan het eind van de dienst vroeg hij iedereen die ziek was, naar voren te komen voor gebed. In het bijzonder had hij het over iemand met een ernstig rugprobleem. Mijn vrouw reageerde en werd naar voren gebracht, maar na de dienst bleek ze er niet beter aan toe te zijn. In mijn teleurstelling zei ik dat ze naar hem toe moest gaan om te zeggen dat het niet had geholpen.

Hij was heel vriendelijk en zei dat hij God zou vragen waarom zij geen gene-

zing had ontvangen. Een paar dagen later belde die predikant ons op en zei dat hij drie dagen had gevast en gebeden en de Heer had geraadpleegd over de conditie van mijn vrouw. God had hem het antwoord op haar probleem gegeven en hij vroeg ons of we hem het volgende weekend wilden komen opzoeken.

Die vrijdag gingen we samen naar Noord-Yorkshire. Mijn vrouw had vreselijke pijn. Tenslotte kwamen we bij de woning van die man aan. Later die avond vertelde hij ons dat de Heer mijn vrouw diezelfde avond wilde genezen. Ik had nog nooit iemand met zo'n zekerheid horen spreken. Nadat we een tijdlang God hadden geprezen, bad de man. En, inderdaad, binnen vijf minuten stond mijn vrouw op, vrij van pijn en volledig genezen.

Nadat we thuis waren gekomen, merkten we dat dat niet eens alles was wat God had gedaan. Binnen zeer korte tijd had onze dochter het weer goed gemaakt met ons en was ons gezin weer helemaal één. Zelfs met mijn zaak begon het weer goed te gaan.

Terwijl we in Yorkshire waren, hebben zowel mijn vrouw als ik God gevraagd om de doop in de Heilige Geest. Sindsdien is ons leven geheel veranderd. Wij kennen God nu als onze Vader die ons liefheeft en alleen het beste voor ons wil. We hebben opnieuw belangstelling gekregen voor bijbelstudie, en wat we geleerd hebben, hebben we in ons leven kunnen toepassen.

Onze God is geweldig, sensationeel, fantastisch! Het ontbreekt me aan woorden om Hem te beschrijven. Wat God voor mijn gezin heeft gedaan, wil Hij voor iedereen doen. In de Bijbel zegt Hij: „Roep tot Mij en Ik zal u antwoorden en u grote, ondoorgroendelijke dingen verkondigen, waarvan gij niet weet” (Jeremia 33:3).

WIE ZIJN WIJ?

De *Internationale Gemeenschap van Volle-Evangeliezakenlieden* (Full Gospel Business Men's Fellowship International, *FGBMFI*) is een internationale gemeenschap van christenzakenlieden, met als doelstellingen:

1 Mannen tot God te roepen door te getuigen van Gods aanwezigheid en kracht in de hedendaagse wereld, door middel van de boodschap van het totale evangelie voor de totale mens.

2 Mannen overal ter wereld de gelegenheid te bieden voor christelijke gemeenschap onder de ene banier van hun ervaringen in Jezus Christus, en hen op te bouwen zodat zij verfrist en vernieuwd naar hun eigen kerken kunnen teruggaan. De FGBMFI is zelf geen kerk of secte. Zij heeft dan ook geen voorgangers of priesters en richt ook geen kerken op.

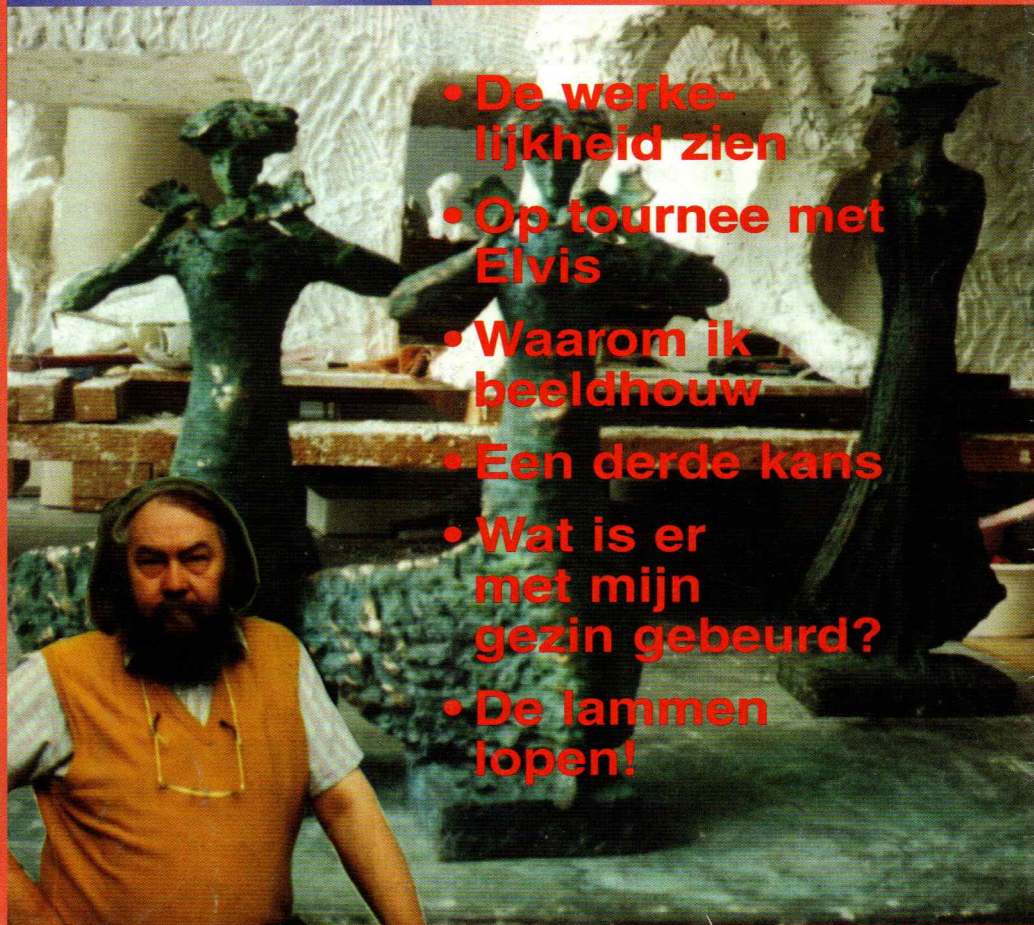
3 Een grotere mate van eenheid te bevorderen onder alle christenen.

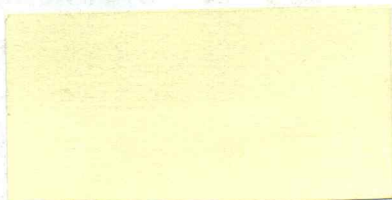
STEM No.972

Dit is één van de 27 talen waarin het blad Stem door het internationale kantoor van de FGBMFI wordt uitgegeven. Postbus 49, B-3000 Leuven 3, België; tel.: (0032)(0)16 207944; fax: (0032)(0)16 207931 e-mail: 100444.1300@compuserve.com

PUBLICATIES Hoofdredacteur: Blair Scott, E-Mail: 100444.1300@compuserve.com
Directie internationale publicaties: Jerry Jensen, Blair Scott. – **Assistent:** Donato Anzalone. – **Layout:** Jean-Claude Duviella. **Redacteur Nederland en Vlaanderen:** Huug Hahn, tel. (0031)(0)40 2300161, fax (0031)(0)40 2300163, e-mail: hhahn@worldaccess.nl

- De werkelijkheid zien
- Op tournee met Elvis
- Waarom ik beeldhouw
- Een derde kans
- Wat is er met mijn gezin gebeurd?
- De lammen lopen!

Voor nadere inlichtingen kunt u contact opnemen met bovenstaand adres.
Laat dit tijdschrift niet rondslingeren... Geef het aan een vriend!